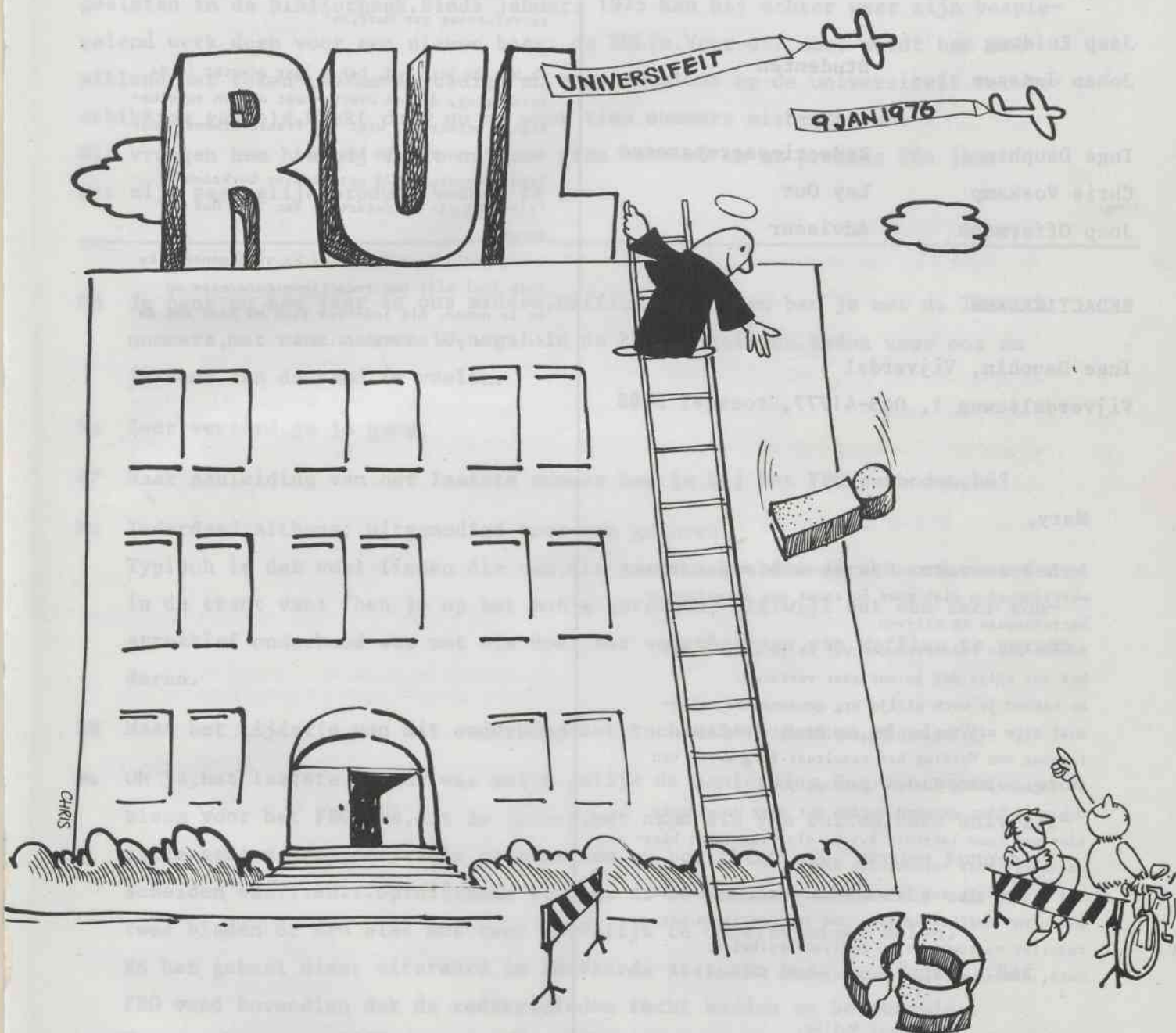

MAFFIUS

MAFFIUS, een min of meer regelmatig uitkomend informatie- en
opiniebulletin van de universiteit te Maastricht.

Inhoud:

- 1 In de kijker "Maffius".
- 5 Criticism with love!
- 7 Skillslabialen
- 10 Extra honorering

- 14 Onderwijsevaluatie
- 15 Wie wat waar
- 16 Het raadsel van Randwijck
- 19 Gezondheid, een nieuwe religie?

REDACTIELEDEN MAFFIUS

Hekon Pasman

Max Beekers

Vijverdal

Puck Muller

Gerard Majoor

Biomedisch Centrum

Marijke Niemann

Eugène Herens

Hoofdgebouw

Jaap Zuidweg

Johan Janssen

Studenten

Inge Dauphin

Chris Voskamp

Joep Offermans

Redactiesecretaresse

Lay Out

Adviseur

REDACTIEADRES

Inge Dauphin, Vijverdal

Vijverdalseweg 1, 043-41777, toestel 2088

Mary,

Begin december schreef je ons dat je wegens drukke werkzaamheden niet meer in staat was om redactiesecretaresse te blijven.

Namens alle redactieleden wil ik je zeggen, dat het ons spijt dat je ons gaat verlaten.

We hebben je werk altijd erg gewaardeerd, allemaal zijn wij van mening dat de uiteindelijke lay-out van Maffius het resultaat is geweest van de samenwerking tussen Chris en jou.

Ook moet hier genoemd worden het door de vingers zien van onze laksheid i.v.m. sluitingsdata; hierom vooral onze berouwvolle dank.

Wij hopen wel, dat je nu, togetreden tot het legioen van Maffius-lezers, ons zal overladen met reacties op toekomstige Maffius-artikelen.

Mary, namens de redactie, nogmaals bedankt,

Puck Muller.

Inge Dauphin stelt zich voor als nieuwe redactiesecretaresse van Maffius:

Ik ben 23 jaar oud, heb 4 jaar gewerkt in de verpleging, daarna overgestapt op een regelmatigere werkkring; niet van Franse afkomst maar uit het noorden van het land.

Sinds augustus 1975 met plezier werkzaam op Vijverdal als secretaresse van Ton, Max en Rutger.

Overgehaald door Max om de haast onmenselijke taak (zei hij) van redactiesecretaresse op me te nemen. Als iedereen zich nu maar aan de deadline zou houden.....

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie.

In de kijker: Maffius

Interview: Max Beekers en Hekon Pasman

Foto's: Chris Voskamp

Maffius is het goede en slechte geweten van de Rijks Universiteit Limburg. Hij vervulde deze functie reeds bij de vorige bewoners van het hoofdgebouw aan de Tongersestraat: de Jezuïten. Werd door deze vanwege zijn te kritische geest opgesloten in de bibliotheek. Sinds januari 1975 kan hij echter weer zijn bespiegeland werk doen voor een nieuwe baas: de RULim. Voor dat doel wordt hem welwillend het teken-, vermenigvuldig- en verzendtalent op de universiteit ter beschikking gesteld. Maakt daar nu al weer tien nummers misbruik van.

Wij vroegen hem hoe hij denkt na deze tien nummers en na precies één jaar met zijn geestelijk produkt verder te gaan.

MB Je bent nu een jaar in ons midden, Maffius. Bovendien ben je met de laatste nummers, met name nummer 10, nogal in de kijker gelopen. Reden voor ons om je eens aan de tand te voelen.

Ms Zeer vereerd, ga je gang.

HP Naar aanleiding van het laatste nummer ben je bij het FBO ontboden, hè?

Ms Inderdaad. Althans: uitgenodigd voor een gesprek.

Typisch is dat veel lieden die van dit gesprek hoorden direkt informeerden in de trant van: "ben je op het matje geroepen?", terwijl het een zeer konstruktief onderhoud was met als doel het voortbestaan van Maffius te garanderen.

MB Maar het tijdstip van dit onderhoud zet toch wel te denken, of niet?

Ms Oh ja, het laatste nummer was wel degelijk de aanleiding. Het voornaamste probleem voor het FBO was, dat de lezers, met name die van buiten onze universitaire gemeenschap, officiële standpunten en berichten niet zouden kunnen scheiden van...eh...opiniërende stukken en zo. Vandaar de behoefte aan óf twee bladen óf één blad met twee duidelijk te onderscheiden delen.

En het geheel dient uiteraard in aanvaarde statuten vast te liggen... Het FBO vond bovendien dat de redactieleden recht hadden op bescherming.

En terecht natuurlijk.

Overigens praten we over een universiteitsblad, geen fakulteitsblad.

HP Dus het FBO kan in deze kwestie alleen maar adviseren?

Ms Precies.Mijn bestaan moet uiteindelijk gesanktionerd worden door het college van bestuur van de universiteit.Maar wanneer dat eenmaal gebeurd is, wil ik verder onafhankelijk opereren.Dat lijkt me de meest gezonde verhouding.Zo is het trouwens het afgelopen jaar ook geweest.

De dialoog met het FBO - er volgen nog één of meer gesprekken - is er dan ook op gericht om tot een voorstel te komen,waarover op universiteitsniveau beslist moet worden.

MB Je praat nu alsof het FBO verschrikkelijk gelukkig is met Maffius.

Ms Oh! Nou eh....ze zouden het best mogen zijn,vind ik.Maar tijdens het overleg kwam er wel kritiek naar voren.

MB Welke?

Ms Ja,het was kritiek die ik niet helemaal begreep.

Er werd mij verweten,dat ik kritiek leverde zonder de aangevallen partij een weerwoord te bieden,ten tweede dat ik me bediende van onjuiste informatie en ten derde dat ik gebruik maakte van 'argumentatieve trucs'.

Nu ben ik het met de impliciet gestelde criteria eens: zowel bewust eenzijdige voorlichting als onjuiste informatie als 'argumentatieve trucs' zijn on-akseptabel en aan geen van deze criteria zal ik me opzettelijk onttrekken. Hier ligt nu juist mijn onbegrip tegenover de kritiek: volgens mij heb ik deze geboden nog nooit overtreden.

HP Ook niet in het geval van het interview met Leon Lodewick?

Ms Nee,welzeker niet.Ditzelfde nummer staat voor ieder genoemd en niet-genoemd persoon open om uitvoerig te reageren.

Het zou toch onzin zijn om iedere betrokkene vooraf aan de publikatie van iets te vragen naar de juistheid van het geschrevene.Dat vind ik niet correct tegenover de geïnterviewde en het zou bovendienⁿdingen aan de openbaarheid onttrekken,die juist die openbaarheid behoeven.Ik voel me niet een soort 'conflictoplosser',ik signaleer alleen wat leden van de universitaire gemeenschap ervaren.Of die ervaringen correct zijn zal de discussie leren. Ik moet wel erkennen,dat er in het bewuste interview formuleringen geslopen zijn - in mijn zorgvuldigheid om namen te vermijden - die meer suggeren dan bedoeld is.

Maar over het algemeen heeft het dacht ik positief gewerkt.Er zijn heel wat discussies door los gekomen,ook in constructieve zin.

MB Zeg,je was bezig met de geboden,die je nog nooit overtreden zou hebben.

Ms Inderdaad, dat vind ik echt. Het FBO kon zijn kritiek ook niet hard maken; althans: de genoemde voorbeelden waren snel ontzenuwd.

Er staat zelfs kritiek van mijn kant tegenover: hoe is het mogelijk dat mensen, die tegenwoordig willen leveren of onjuiste informatie denken tegen te komen niet onmiddellijk in de pen klimmen en een reactie insturen?

Ik voel mer eerlijk gezegd ook wat ontdaan en verdrietig bij. Kennelijk zijn er mensen, die denken dat ik een soort boosaardig spel bedrijf: via onjuiste informatie en argumentatieve trucs eenzijdige voorlichting geven. Alsof ik er op uit ben rotzooi te trappen!

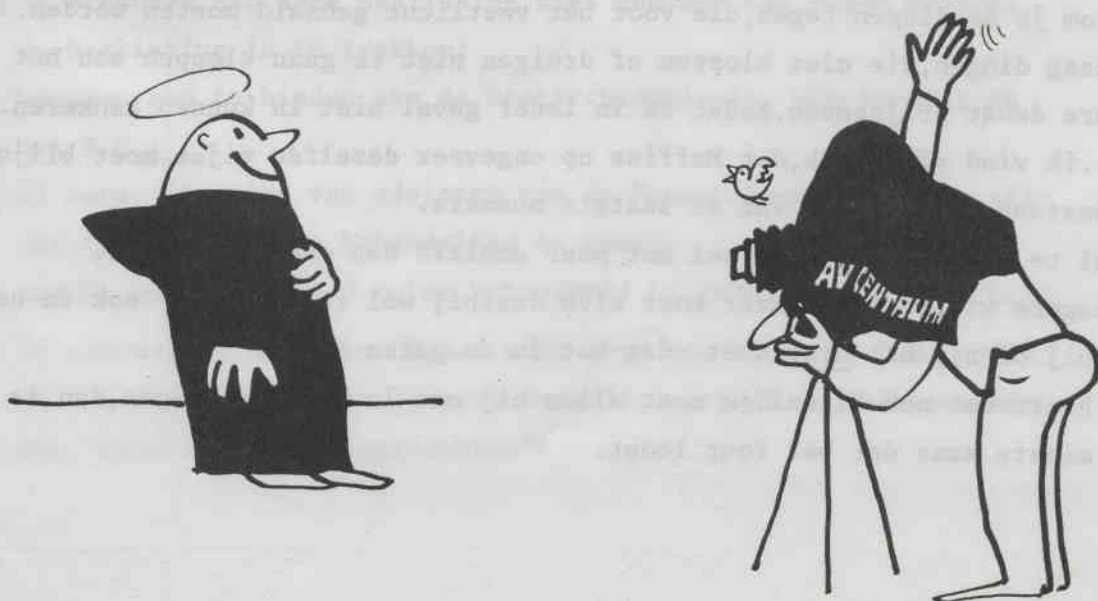
HP Nou ja, Maffius, je hebt ook best wat onrust veroorzaakt. Nou moet je niet doen of...

Ms Onrust veroorzaakt! Denken jullie dat dat mijn roeping is?

Voelen jullie dan niet, dat ik probeer zaken die nodig aan de orde moeten komen of bijsturing behoeven onder de aandacht van de mensen te brengen! Ik zoek geen sensatie.

Je moet toch gemerkt hebben dat het gros van de opiniërende stukken, die ik breng betrekking heeft op zaken die op de eerste plaats nog bij te sturen zijn en op de tweede plaats elders niet effectief aan de orde kunnen worden gesteld. Wat dat betreft voorzie ik momenteel een klein beetje in de functie van een fakulteits- en universiteitsraad. Alleen: ik doe het niet officieel en mijn macht is nihil.

Maar de intentie van mijn artikelen is volstrekt integer. En als mensen er onrustig van worden, dan zouden ze er beter aan doen zich af te vragen "waarom wordt ik onrustig?" dan hun onrust, agressie of irritatie automatisch te kanaliseren in mijn richting. Zo van : "wat doet Maffius weer lullig!"

De inhoud van mijn afleveringen weerspiegelt zo'n beetje het universiteitsgebeuren en als Maffius toch weer zo negatief was, dan moet er niet iets met Maffius gebeuren, maar dan moet er iets aan de universiteit gebeuren.

HP Ik vind dat je jezelf nou wel erg nobel voordoet. Ben je echt zo'n objectieve waarnemer?

Ms Nou ja, ik zal niet ontkennen, dat ik door sommige opvattingen meer geïnspireerd ben dan door andere. Dat blijkt bijvoorbeeld wel uit mijn commentaar op de voorpagina van dit nummer.

Maar dat neemt niet weg, dat mij onze universiteit als autonoom en democratisch instituut zeer aan het hart gelegen is.

Ik pretendeer te opereren vanuit de idee, dat een gezonde, volwaardige en dienstverlenende universiteit in Limburg een belangrijk fenomeen is.

MB Weet je zelf al welke kant het met het informatie- en opiniebulletin uitmoet?

Ms Ja, weet je, je moet je realiseren, dat het laten uitkomen van een Maffiusnummer elke keer weer paniekwerk is. Het blijft toch een akkefietje, dat je er even tussendoor doet.

Dát betekent dat door mij aan de toenemende behoefte aan snelle communicatie binnen onze universitaire gemeenschap niet voldaan kan worden. Daar heb je voor dat doel opgeleide mensen voor nodig. Zoals jullie weten, ben ik dat niet. Ik kan wel anderszins communicatief werken door diverse activiteiten of voor iedereen interessante gebeurtenissen extra te belichten of aan te kondigen. Een mededelingenblad komt daar meestal niet aan toe.

En voorts blijf ik natuurlijk het geweten spelen. Niet als opgeleid journalist, niet als broodschrijver, maar gewoon vanuit mijn alledaagse werk op de universiteit.

Dáár kom je de dingen tegen, die voor het voetlicht gehaald moeten worden. Ik wil graag dingen, die niet kloppen of dreigen niet te gaan kloppen aan het openbare debat prijsgeven. Zodat ze in ieder geval niet in kunnen kankeren. Dus, ... ik vind eigenlijk, dat Maffius op ongeveer dezelfde wijze moet blijven voortbestaan, in de geest van de laatste nummers.

Niet al te pretentief, maar wel met meer ambitie dan een schoolblad.

Wie reagere wil, reagere, maar moet zich daarbij wel realiseren - ook in het geval hij of zij het niet doet - dat het in de gaten loopt.

En zo hoort het ook. Eigenlijk moet alles bij ons in de gaten lopen, dan is er de minste kans dat het fout loopt.

Open brief aan het F.B.O.

Criticism with love!

Uit de F.B.O.-notulen bleek dat het F.B.O. de nota Screeningscentrum van Wim Brouwer goedgekeurd heeft. Als reserve-lid van de Researchcommissie weet ik dat deze nota daar nog niet afgehandeld is; zelfs 'aangehouden' is in afwachting van nadere informatie, en dat het F.B.O. de Researchcommissie niet om advies gevraagd heeft.

Een uiteenzetting over de spelregels tussen F.B.O. en Researchcommissie hoef ik U niet te geven.

Met U realiseer ik me dat het betrekkelijk eenvoudig is ad hoc argumenten te bedenken om aan te tonen dat in dit geval de spelregels niet van toepassing zijn. Zoiets lukt trouwens altijd wel. Daartegen is ongetwijfeld het gebruik ontstaan: "handelen naar de intentie van de wet c.q. het reglement". Dit laatste heeft het F.B.O. in ieder geval niet gedaan.

De laatste maanden wordt de gemiddelde medewerker aan onze universiteit in toenemende mate gekonfronteerd met ontduikingen resp. onjuiste hantering van "spelregels" op diverse niveaus. Dat dit het "werk-moreel" aan de basis negatief beïnvloedt, behoeft geen nadere uitleg. Bovenstaande beslissing zie ik dan ook eerder als typische manifestatie dan als ongelukkig precedent. Het komt mij voor dat het F.B.O. in het hanteren van spelregels bij besluitvormingsprocessen een duidelijke model-functie heeft of kan hebben.

Vandaar dat ik het F.B.O. voorstel:

1. te erkennen dat deze beslissing niet genomen had mogen worden;
2. de beslissing in te trekken;
3. excuses aan te bieden aan de Researchcommissie, Wim Brouwer en het B.O.;
4. de nota, voorzien van adviezen van de Researchcommissie, te zijner tijd opnieuw in behandeling te nemen;
5. aan de punten 1 t/m 3 ruime bekendheid te geven (model-functie!);
6. in overweging te nemen of het niet goed zou zijn een F.B.O.-lid of een F.B.O.-bijwoner (Ferry, Peter?) speciaal te belasten met een "procedure-bewakingsfunctie"!

In de hoop dat U bovenstaande voorstellen serieus in behandeling neemt, en het niet laat bij de veelgehoorde en krachteloze konstatering "dat het inderdaad allemaal wat anders had gemoeten", verblijft,

hoogachtend,

zonder belang bij het besluit,

met sympathie voor Wim,

Max Beekers,

medewerker MFM.

DIENT PERSONELE ZAKEN EN STUDENTENBELANGEN

Data Salarisbetalingen in 1976.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft in overleg met de Centrale Commissie voor Georganiseerd Overleg de data der girale salarisbetalingen in 1976 als volgt vastgesteld:

22 januari	22 juli
23 februari	23 augustus
24 maart	22 september
22 april	21 oktober
24 mei (salaris)	22 november
31 mei (vakantie-uitkering)	
23 juni	21 december

skillslabialen

De plaats van de projektgroep skillslab binnen de M.F.M. is eigenlijk nooit erg duidelijk geweest. Wat min of meer vaststond was, dat de groep verantwoording verschuldigd was aan de onderwijskommissie, c.q. het F.B.O..

Tijdens de discussies over de inpassing van het skillslab in de matrix-organisatiestructuur van de M.F.M. zijn er suggesties geweest om van het skillslab een dienst of afdeling te maken.

Er zijn voldoende argumenten om het skillslab te laten organiseren door een projektgroep. Deze projektgroep is samengesteld uit leden van diverse capaciteitsgroepen. De para-medici worden ondergebracht bij de capaciteitsgroep huisartsgeneeskunde bij gebrek aan een specifieke capaciteitsgroep.

Met nadruk - wellicht niet ten overvloede - zij gesteld, dat het skillslab een projekt van de onderwijskommissie, c.q. het F.B.O. blijft. De gehele fakulteit is mede-verantwoordelijk voor het projekt. Elke capaciteitsgroep zal wel eens worden aangesproken om een specifieke vraag te helpen oplossen.

Tegelijk met discussies omtrent de plaats van het skillslab binnen de M.F.M. werd er gepraat over de ligging van het skillslab. Het moge duidelijk zijn, dat de ruimten, waar het skillslab nu over beschikt, al snel kwantitatief onvoldoende zullen zijn. Berekeningen leren, dat er in september 1979 17 trainingskamers en 10 kamers voor het huisvesten van beheersstaf en patiënten noodzakelijk zijn. Er is overeengekomen, dat het skillslab zo dicht mogelijk bij het grote onderwijsgebeuren (tutorbijeekkomsten - studielandschap - bibliotheek) gesitueerd moet worden. Hopelijk zal het lukken het skillslab in het hoofgebouw te blijven huisvesten.

Tot slot is er gediskussieerd over de plaats van het skillslab in het onderwijs. Met zorg werd vastgesteld, dat studenten in kontakt komen met patiënten (diabetesprojekt, onderwijseenheid 2.2) voor ze zich in het skillslab enigermate hebben bekwaamd in de tijdens dat patiëntenkontakt benodigde vaardigheden. Het gevolg hiervan is, dat de patiënt wordt gevalueerd tot oefenobjekt. Bovendien is de

begeleiding bij dit soort vaardigheidstrainingen niet vanzelfsprekend deskundig.

De onderwijskommissie deed dan ook een principiële uitspraak hieromtrent:

studenten mogen vaardigheden pas toepassen op patiënten, als ze in het skillslab daarvoor voldoende vaardig bevonden zijn.

Léon Lodewick
koördinator skillslab

skillslab / mfm

Doctor, about those vitamin pills
you gave my husband....!

Child (to doctor who is making long and careful examination of her spine):
If you're trying to find my tummy it's on the other side.

WY WILLEN EEN MULTIDISCIPLINAIR
NATUURKUNDEPRACTICUM.
DE MULTIDISCIPLINAIRE
WERKGROEP

Extra honorering

Een dezer dagen bereikte mij via de voorzitter van de capaciteitsgroep medische psychologie de zogeheten nota "Extra honorering Wetenschappelijke Staf".

Hoewel ik mijn twijfels heb over de mate waarin deze nota werkelijk ter discussie staat binnen de faculteit, heb ik er toch behoefte aan om mijn individuele mening kenbaar te maken. Dit heeft in ieder geval het voordeel, dat ik daarbij mijn eigen standpunt in eigen formulering kan weergeven, zonder concessies te hoeven doen aan visies van anderen. Daarbij vind ik dat een meer principiële stellingname ten opzichte van het vraagstuk van extra honorering zeer duidelijk op zijn plaats is.

Ik heb hiervoor de volgende argumentatie:

In de nota "Extra honorering Wetenschappelijke Staf" staat één begrip zeer duidelijk centraal: het begrip 'marktwaarde'. Dit begrip wordt gehanteerd "omdat het van weinig realisme zou getuigen, indien de werkgroep zich daarvan zou distantiëren". Laten we ons daarom goed realiseren dat een regeling, waarin dit begrip wordt gehanteerd en centraal staat, vooral gezien moet worden als een praktische regeling en niet als een principiële stellingname. Dit m.i. zeer belangrijke onderscheid wordt nergens in de hier ter zake zijnde nota vermeld, m.a.w. nergens in de nota komt t.a.v. dit probleem een duidelijke visie naar voren.

Dit heeft bij mij een gevoel van verbazing en verontwaardiging opgeroepen. Immers, een visie is op de andere taakgebieden van de faculteit -onderzoek en onderwijs- wel duidelijk aanwezig: op het gebied van het onderwijs zijn er de bekende principes van groepsgericht onderwijs, zelfwerkzaamheid e.d.; op het gebied van onderzoek wordt bij prioriteitstellingen duidelijk uitgegaan van een aantal criteria die van een bepaalde visie zijn afgeleid: beperkt aantal thema's, multidisciplinaire samenwerking e.d. We zien dat we op deze gebieden werken met een bepaalde visie en van daaruit worden praktische regelingen getroffen.

Op het gebied van de gezondheidszorg nu lijkt - afgaande op de nota "Extra honorering Wetenschappelijke Staf" - de situatie precies omgedraaid. Hier wordt niet zozeer gestreefd naar het ontwikkelen van een bepaalde visie, maar veeleer gezocht naar een aantal regelingen en 'elegante oplossingen'. Dat binnen dit touwtrekken, binnen deze regelingen nog gebruik wordt gemaakt van principes uit de Basisfilosofie, is beschamend, aangezien vanuit of met behulp van de Basisfilosofie nog geen enkele filosofie is ontwikkeld ten aanzien van het probleem van extra-honorering als zodanig.

Terzijde zou ik nog de volgende kanttekeningen willen maken: Een visie ten aanzien van een bepaald probleem, kan -zoals b.v. in het geval van extra honorering van medewerkers werkzaam in de gezondheidszorg- in conflict komen met de actuele situatie van een bepaald moment. In zo een situatie zullen op dat moment compromissen gesloten moeten worden, doch bepaalt de visie met name het beleid op middellange en langere termijn: er wordt dan gestreefd naar een optimalisering van het tot zijn recht laten komen van de gekozen visie.

Terugkerend naar de nota "Extra honorering" zien we dat, bij gebrek aan visie de beleidslijn op langere termijn geheel gericht is en blijft op de dan geldende 'marktwaarden': "Bij de bepaling van de te ontwerpen regeling zal het begrip marktwaarde een belangrijke rol spelen. Dit betekent dat de regeling niet alleen flexibel moet zijn in zijn toepassing, maar bovendien in de tijd veranderlijk". M.a.w. ook op langere termijn valt geen stellingname te verwachten.

Laat ik, nadat ik over deze, althans bij mij duidelijke gevoelde omissies, mijn teleurstelling heb uitgesproken, terugkomen op mijn eigen stellingname.

Persoonlijk vind ik het niet acceptabel dat, als gevolg van deze regeling straks voor één en dezelfde hulp of dienstverlening in de gezondheidszorg tweemaal moet worden betaald nl. de dienstverlener wordt betaald door de faculteit (universiteit), doch wordt voor dezelfde dienst tevens betaald door ziekenfondsen of parti-

culieren via declaraties. Uiteindelijk beschouw ik dit als een verwerpelijke gang van zaken, die zelfs op andere terreinen van ons maatschappelijk bestel ontoelaatbaar wordt beschouwd. Het zal duidelijk zijn, dat dergelijke dubbelbetalingen de kosten van de gezondheidszorg opjagen en zeker in het huidige tijdsbestek vind ik dat moeilijk te verteren.

Het moge uit bovenstaande duidelijk zijn, dat de nota als geheel niet bepaald mijn goedkeuring kan wegdragen.

Daarnaast richt mijn kritiek zich ook op een aantal punten binnen de nota "Extra honorering".

Zo wordt in de paragraaf betreffende het begrip marktwaarde, dit uitgangspunt ingevoerd omdat andere regelingen "het gevaar inhouden dat slechts belangstelling wordt gewekt bij potentiële medewerkers van het tweede garnituur". Het hanteren van dit uitgangspunt acht ik gevaarlijk en onjuist, omdat geheel wordt voorbijgegaan aan die groep van personen, waartoe ik mezelf reken, die uit meer idealistische en principiële overwegingen geen prijs stellen op - en ik stel dit maar even populair - het eten van twee walletjes.

In deze zou ik ook willen wijzen op onze eigen kweek van studenten, waarvan ik niet verwacht, dat in het verschieft allen een beroep zullen doen op hun marktwaarde, maar veel bewuster zich zullen opstellen vanuit een persoonlijke attitude; als resultaat van het feit dat de MFM juist deze attitudeontwikkeling tot basisprincipe van het onderwijssysteem heeft verheven.

Tenslotte zou ik in deze willen verwijzen naar de huidige maatschappelijke ontwikkelingen, waarin juist wat betreft de inkomensverdeling een tendens bespeurbaar is naar verkleining van te grote bestaande verschillen en waarin de groep van personen, die beseft dat andere factoren dan de verdiensten ook belangrijk zijn voor het verkrijgen van arbeidsvreugde, groeit.

Een tweede opmerking betreft de paragraaf over "Het maximum aandeel in het fonds". Hoewel dit plafond al zeer hoog is opgetrokken (schaal 154 met uitlopmogelijkheden) zitten er bovendien nog gaten in. Als één van de argumenten voor deze wel zeer ruime regeling wordt aangevoerd dat "in de beginjaren van de RUL bijzonder grote inspanningen van de medewerkers

wordt gevraagd, inspanningen die ver uitgaan boven 'het rustig werken in goed georganiseerde academische ziekenhuizen'".

Ik ga er voorlopig maar van uit dat de samenstellers van de nota de betrekkelijkheid van deze zinsnede zelf ook wel hebben beseft, en daarom deze passage in het rapport tussen aanhalingstekens hebben geplaatst. Mijn mening is dat als dit argument dan gebruikt moet worden, het dan van toepassing moet worden verklaard op alle medewerkers van de MFM, die nog volop in opbouw is.

Zonder twijfel zullen de door de "Commissie Jansen" voorgestelde regelingen binnen de faculteit aanleiding geven tot discussie en alternatieve formuleringen.

In mijn reactie heb ik vooral willen pleiten voor een meer principiële stellingname ten aanzien van het vraagstuk van de extra-honorering, met name van gezondheidszorgparticipatie, omdat ik het idee heb dat de MFM op dit terrein, in vergelijking met onderwijs en onderzoek, in visie achterblijft.

Ton Schmidt

Vijverdal.

Kleurenswintologie

Is het u nog nooit opgevallen? Ach ja, dat moet wel, het overvalt iedereen!
 Wat? Nou dat gevoel van machteloosheid als je het hoofdgebouw binnen wandelt, het trillende gevoel als je op de eerste etage rondzwakt, en de natte stroom zweet, als je het ooit eens een keer probeert tot de tweede door te dringen.

En u hebt toch ook wel eens die enorme klap op uw hersens gevoeld als u in een verloren ogenblik het waagde een glimp van het plafond in het trefcentrum op te vangen. Wat is dat toch in godsnaam. Wel het Wipa is hier een pakweg 1½ jaar mee bezig geweest en we kunnen nu de re ultaten van het onderzoek publiceren: het is kleurenswintologie.

Wat is dit voor nonsens in godsnaam, zult u nu zeggen. Nee, nee niet ophouden, lees dit stukje in Maffius voor de afwisseling eens helemaal uit. Kleurenswintologie dus.

Het Wipa is naar Den Haag moeten gaan om dit uit te zoeken. Na gesprekken met verschillende hoge functionarissen bleek, dat het hier om een experiment ging, maar dat het helaas niet meer geplaatst kon worden in de Basis-filosofie, omdat het dan niet meer leesbaar zou worden voor het gewone volk. U zult nu wel zitten te springen om een definitie van kleurenswintologie. Hier volgt hij: kleurenswintologie is het zodanig plaatsen van een kleur of een combinatie van kleuren, dat dit bevordelijk werkt op de studieduur der studenten van de MFM.

Wel, het werkt voortreffelijk. Nietsvermoedend, toch wel een beetje zenuwachtig komt de student voor het eerst aan bij de faculteit. Hij ziet de grote deur en twijfelt: moet ik bellen, moet ik gewoon de deur openen?

Toch maar netjes gebeld hebbende, loopt hij na een minuut of vijf maar achter dat individu aan dat zo maar die deur open doet en naar binnen gaat. Hij ziet gewoon een kapstok, waar hij toch maar zijn jas aan op hangt. Wel even vreemd blikt hij naar boven en ziet tot zijn verbazing neonlampen. Neonlampen in zo'n mooi oud klooster. Maar ja, dit gevoel van onwelbehagen (geciteerd) is vrij vlot verdwenen, want daarvoor kun je nog wel begrip opbrengen. Maar dan dat nonchalante wandelingetje naar de hal. Hij ziet al een glimp van het mooie oude glas-in-lood raam, maar dan opeens, ja plotseling wordt hij misselijk, kotsmisselijk, het duizelt om hem heen. Het angstzweet breekt hem uit, zijn knieën knikken, zijn pupillen rollen, zijn hart houdt het niet meer bij. Alles, alles wordt poepgeel, bloederigrood en alsof dit nog niet genoeg is, de rest is blauw. Een blauw dat zo smerig blauw is, dat dit blauw geen blauw meer te noemen is. Het enige wat hij wil is weg, weg uit deze val, deze smerige val. Een oud mooi klooster en dan dit, nee het is niet mogelijk. Dit niet te beschrijven gevoel, houdt nog minsten 7 jaar lang aan. Weg, weg uit dit klooster, weg. Elke dag opnieuw wil hij weer weg, vér weg. Zeven jaar lang, maar het moet, het moet, maar dan wel zo vlug mogelijk en dan weg, héél ver weg, onnoemelijk ver weg.

Het Wipa.

P.S.: u allen zult begrijpen, dat de studieduur zo-doende tot een strikt minimale tijdsduur ingekort wordt en dat in die tijd men geen last heeft van overbodige bezoekers (oud-Jezuïeten etc.).

EERSTE DELINQUENT OP ONZE FAKULTEIT

Op vrijdag 12 december j.l. is 'paul met ootoetje' veroordeeld wegens een kleine overtreding van een klein artikeltje. De belangstelling vanuit onze faculteit was enorm. Paul kreeg een boete van 70 gulden of drie dagen. Bij zijn gelegenheid tot weerwoord koos hij, onder algemene hilariteit voor drie dagen. Hij zal deze pas na een februari kunnen voldoen, want pas na deze datum wordt de maastrichtse hilton voor gevangenen geopend. Paul is van plan tijdens deze drie dagen eindelijk zijn zuigelingen verslag af te maken en zich wat meer te bekwamen in ping-pong of biljart.

Bezoekuren zullen tijdig bekend worden gemaakt.

johan

"TEN GREAT JOYFUL REALISATIONS"

Onder deze naam is een nieuwe kommissie bekend, die in haar blazoen een citaat uit deze geschriften voert, namelijk:

"It is great joy to realize that the Path of Freedom which all the Buddhas have trodden is ever-existent, ever unchanged, and ever open to those who are ready to enter upon it".

De kommissie meende dat juist in onze Faculteit, die een doelstelling ziet in het inslaan en zoeken naar nieuwe wegen, een plaats moet worden geboden aan "alternatieve" leef- en geneeswijzen. Deze komen voorlopig nog niet aan bod in onze studie, alhoewel het een zeer aktueel onderwerp is. Daarom is dit door de kommissie ter hand genomen. Zij wil proberen alle wegen naar Rome te ontdekken, op weg geholpen door enkele sprekers, musici, mensen uit de praktijk, geneesheren en idealisten. Mensen die willen meehelpen aan de realisering van dit streven (liever geen kommissiefanatici) kunnen zich opgeven bij johan.

johan

Onderwijsevaluatie

Door een misverstand zijn in de vorige Maffius de programma-evaluaties van de onderwijseenheden 1.2 en 2.1 niet gepubliceerd. Om de lezer van Maffius een dik pak "ruwe evaluatie" te besparen, heb ik vluchtig gepoogd een aantal in het oog springende evaluatiegegevens, ook uit het inmiddels afgelopen blok 1.3, uit de massa te destilleren. Het mag bekend verondersteld worden, dat het altijd voor iedereen mogelijk is bij Alice Smeets of Ferry Roomans een door mij getrokken ongeloofwaardige konklusie zelf te verifiëren.

Onderwijseenheid 1.2 (13.10 - 7.11.1975: Groepen en het oplossen van problemen)

Opvallend was in de commentaren buiten de evaluatievragen dat sommigen de indruk hadden, dat dit blok ook wel in twee weken gekund had. Hiermee valt wellicht enerzijds de mening van enkelen te korreleren, dat het blok te langdradig werd, anderzijds de uitspraak van 27 studenten dat zij niet steeds méér interesse in het onderwerp van dit blok kregen.

Drieënveertig studenten vonden het blok alles bij elkaar genomen zinvol, wat ook een afspiegeling vindt in de uitspraak van 40 studenten, dat het ook na dit blok mogelijk zou moeten zijn zich bezig te houden met het functioneren in groepen. Daarbij valt het wel op, dat er direkt tweespalt onder de studenten (?!) ontstaat als gevraagd wordt of dit een wekelijkse bijeenkomst zou moeten zijn (23x ja, 26x nee); of dat een dergelijk programma zich zou moeten richten op het individueel functioneren dan wel op het functioneren van een groep (22 vóór, resp. 31 vóór). Een knellende vraag van een student blijft tóch "Waarom geen borreluurtje?"

Onderwijseenheid 1.3 (10.11 - 5.12.1975: Intercity gezondheidszorg)

Deze evaluatie leverde geen gepeperde kritieken op; alleen waren de taken soms onduidelijk (22x ja, 19x nee).

Zorgwekkend was wel het negatieve antwoord op de vraag, of de ondervraagde student de samenwerking binnen de onderwijsgroep goed vond (15x ja, 27x nee). Er waren in de opmerkingen zowel indicaties dat de groep niet goed functioneerde als indicaties dat het programma niet optimaal op verwerking door een groep was afgestemd. Met uitzondering van het programma van de laatste week (ziekenfondsen) beantwoordde het programma van deze onderwijseenheid wel goed aan de gestelde doelen.

Onderwijseenheid 2.1 (15.9 - 7.11.1975: Van cel tot individu)

Hoewel uit de ja/nee programmaevaluatie geen generaal oordeel van de studenten over het blok kan worden gedestilleerd, heb ik persoonlijk wel de indruk dat men er in ieder geval intensief mee bezig is geweest. Daarnaast ontlaadde zich nogal wat kritiek op twee punten: het blok was te zwaar (26x ja, 23x nee) en te vol en de evaluatievormen vielen niet bij alle studenten in de smaak. Met name de door deze planningsgroep toegepaste wijze van beoordelen van groepsverslagen wekte soms wrevel op: zeven studenten besteedden hier een extra opmerking aan.

Praktika, of althans 'aanschouwelijk onderwijs' middels preparaten of door het bijwonen van een bevalling werd gewenst geacht; het daadwerkelijk gegeven praktikum "placentatie" werd echter door 22 studenten niet als zinvolle bijdrage beschouwd.

Overigens blijkt, onder meer uit de volgende opmerking, dat acht weken als een limiet voor deze onderwijseenheid beschouwd moet worden: "Ik ben moe van de baringen".

wiewat waar

Maandelijks lijst van nieuw bij de Rijksuniversiteit Limburg
in dienst getreden medewerkers en medewerksters

per december 1975

WIE

drs. P.M. Frederik
T. Imbos
mej. M.L.E.J. Kruyen
L.J.H. Ploumen
drs. D.W. Slaaf
F.A.M. Smeets

WAT

wet.medewerker
medewerker
medew.dataverzameling
medew.dataverwerking
wet.medewerker
technisch medewerker

WAAR

pathologie
onderwijsontwikkeling
medische sociologie
sociale psychiatrie
fysiologie
medische fysika

per januari 1976

ir. M.G.J. Arts
ir. J.A.M. Beyer
J.J. Bouwens
ir. A.P.G. Hoeks
drs. R.W. de Koning
mw. M.A.H. Rutten-Thijs
dr. H.A.J. Struyker

Boudier
mw. M. Versteegen-Verhey
dr. G.J. v.d. Vusse
mw. dra. W.L. Weeda -
Mannak
mej. M.H.E.A.G.H.

Zeguers

wet.medewerker
programmeur
adm.medewerker
wet.medewerker
arts-assistent
adm.medewerkster

wet.medewerker
adm.medewerkster
wet.medewerker

wet.medewerkster

adm.medewerkster

fysiologie
bouwzaken/tech.dienst
financiële administratie
medische fysika
inwendige geneeskunde
bibliotheek

farmacologie
onderwijsontwikkeling
fysiologie

medische psychologie

sociale psychiatrie

wiewaaitweg

Lijst van de uit de dienst van de Rijksuniversiteit Limburg
getreden medewerkers en medewerksters

per januari 1976

mej. A.J.M. Sleypen

adm.medewerkster

sociale psychiatrie

Het raadsel van randwijck

Toen Roelof Willighagen mij in het voorjaar van 1974 meenam om me de charmes van Maastricht te tonen was dat voor mij slechts het herbezien van deze stad met andere ogen. En dat oog werd al direct bij de oprit van de Kennedybrug getrokken door een omvangrijk bord met de futuristische kreet: "Hier komt de Rijksuniversiteit Limburg". Dat bord is in ieder geval degelijk gebouwd, want het staat er nu nog, maar verder is "de aarde er nog woest en ledig". Wel vage geruchten over het bestaan van een Commissie Randwyck en een summiere passage in het Structuurplan Maastricht 1975 van de gemeente Maastricht, dat vermeldt dat: "Het gebied Randwyck, ongeveer 180 hectaren groot, geheel gereserveerd is voor de ontwikkeling van de Rijksuniversiteit Limburg. Mede gezien de wenselijkheid het universitaire complex in het stedelijk leven te integreren, wordt een menging van universitaire doeleinden met de functies bijzondere doeleinden en wonen voorgestaan. Hoewel dit beginsel in het kaartbeeld (van Maastricht in de loop van 20 jaar, G.M.) is opgenomen, zij uitdrukkelijk vermeld, dat de uitwerking van dit idee nog in studie moet worden genomen".

In dezelfde trant opent ook de heer Tans, die me als een van de weinige "gemachtigde" informatiebronnen binnen de universiteit over Randwyck voorlicht, het gesprek. En inderdaad blijkt na afloop de oogst aan gegevens niet overweldigend, maar voor de geheel onwetenden onder ons moge het volgende ter oriëntatie dienen.

Van de meer dan 200 hectaren die Randwyck omvat, zal het meest noordelijke gedeelte, dat direct achter het eerder vermelde bord ligt, het eerst bebouwd worden. Daarbij geldt waar het de in de structuur-nota genoemde universitaire doeleinden betreft, dat primair de aandacht zal worden geconcentreerd op de bouw van voorzieningen voor de Medische en Algemene Faculteit, en pas in de tweede plaats de eventuele nieuwbouw van een Academisch Ziekenhuis Maastricht. Over die prioriteitstelling is op dit moment weinig discussie mogelijk door het simpele feit, dat de regering nog geen beslissing over het laatste heeft genomen. In 1973 lag die situatie heel anders: de toenmalige Minister van Onderwijs en Wetenschappen, Veringa, deed een mede door Minister Witteveen (Financiën) en Staatsecretaris Kruisinga (Gezondheidszorg) ondertekende schriftelijke toezegging van 50 miljoen gulden om met die bouw te beginnen. Maar in den Haag werd weer eens stoeltje verwisseld en Veringa's opvolger De Brauw haalde een streep door de

kredietrekening. Het lijkt nu toch wel duidelijk, dat deze streep op niet al te lange termijn weer zal moeten worden uitgeveegd, enerzijds omdat de oude kern van Annadal nauwelijks tot Academisch Ziekenhuis is om of uit te bouwen; anderzijds omdat het nu al duidelijk is, dat voor een optimale effectuering van de facultaire gedachten over integratie van basisvakken en (klinische) gezondheidszorg in het onderwijs, behuizing binnen één complex een eerste vereiste is.

Overigens ligt het nemen van het haast onvermijdelijke besluit tot nieuwbouw van een Academisch Ziekenhuis op korte termijn wel voor de hand, want nu al moet naar schatting voor 70 miljoen aan Annadal worden vertimmerd om redelijk functioneren mogelijk te maken. En dat dan in afwachting van die beslissing.....

Verrassend in het "Vlekkenplan", zoals het nu in de Commissie Randwyck vaag afgetekende plan wordt aangeduid, is de opname van niet-universitaire voorzieningen. Het is al haast zeker dat in Randwyck ook nieuwe gebouwen voor de Provinciale Planologische Dienst, Provinciale Waterstaat en het SMEC komen. Deze onsmakelijke afkorting staat voor Stichting Maatschappelijk en Economisch Centrum, en men behoeft geen al te dolle gedachtenkronkels te maken om zich de zinnigheid van integratie van een dergelijk instituut in het universitaire complex voor te stellen.

Wat meer moeite heb ik met de Provinciale Plannenmakers, maar volgens de heer Tans liggen er toch wel mogelijkheden op het gebied van milieubeheer of recreatie. Zeker is dat de mogelijkheden tot onderlinge samenwerking, bij voorbeeld in een computercentrum of een reproductieafdeling steeds uitvoerig zullen worden onderzocht.

Overigens zullen met de participanten in Randwyck dusdanige overeenkomsten worden afgesloten, dat zo nodig het terugclaimen van de multifunctionele gebouwen voor universitaire doeleinden mogelijk is.

Veel kans is daar niet op want op tweehonderd hectaren schijn je elke andere Nederlandse Universteit zonder moeite te kunnen onderbrengen. Als het daar in Randwyck bij het bovengenoemde soort bouwsels zou blijven zou een intellectueel industrieterrein ontstaan, waar na het vertrek van de schoonmaakploegen de duisternis nog slechts door nachtwakers en -zusters zou worden geschonden.

Men stelt zich echter voor ook huizen op Randsyck te bouwen om een samengaan van wonen en werken mogelijk te maken. Hoewel dat probleem zich niet morgen zal voordoen is een konsekwentie van een dergelijk uitgangspunt wel, dat de "werkgevers" dan zeggenschap moeten hebben over de toewijzing

Het raadsel van randwyck

van huizen aan hun "werknemers" wat, afgezien van een Heugemse grutter of een gewyckste kastelein, het industrieterrein slechts verandert in een universitair eiland. Een dergelijk probleem roept ook de vraag op wie ten aanzien van deze plannen uiteindelijk beslist. Dat blijkt in laatste instantie, maar hopelijk na uitvoerig overleg met de vele betrokkenen, de Rijksuniversiteit Limburg te zijn. Als de Commissie Randwyck haar "Vlekkenplan" ook in den Haag aan de man weet te brengen, zal in de concretiseringsfase een groep deskundigen op gebieden als bij voorbeeld de planologie, de architectuur en het milieubeheer worden geformeerd om de vlekken in te kleuren.

"Mijnheer Tans, durft U een gokje te wagen wanneer we met het bouwen in Randwyck beginnen?"

"De bouw voor de Provincie en het SMEC kan wellicht al over een jaar beginnen, en wij, nou, misschien met drie jaar".

"Wat koop ik voor zo'n gokje van Uw kant?"

"In het Interimrapport van de Commissie Voorbereiding Medische Faculteit Maastricht van oktober 1970 hebben we gesteld in 1974 met het curriculum geneeskunde te kunnen starten....."

Gezondheid, een nieuwe religie?

In een voor optimisten half volle en voor pessimisten half lege aula hield Hans Philipsen op vrijdag 19 december een referaat getiteld: "Omvang van de gezondheidszorg onder invloed van maatschappelijke ontwikkelingen". Hij gaf ondermeer een uiteenzetting over het verschuiven van waarden binnen onze samenleving in de afgelopen 60 jaar. Een belangrijke konsekwentie van deze verschuiving is dat de gezondheidszorg steeds grotere vormen begint aan te nemen en dat gezondheid door de moderne mens verheven is tot substituut van weggevalen religieuze waarden.

Maffius was ook aanwezig en noteerde links en rechts het volgende:

"Schoenmaker blijf bij je leest!"

"De laatste jaren is er veel gezegd en geschreven over de taakverzwaring van de huisarts. Nu dan eens een intern geluid dat de mogelijke grens aangeeft. De gezondheidszorg in de maatschappelijke context geplaatst moet zich haar begrensde positie bewust worden".

"Als gedragswetenschapper vind ik het erg goed dat het oneigenlijk bezig zijn van de medicus op het terrein van gedragsstoornissen 'ns aan de kaak gesteld werd. Ook het bevorderen van psychische hygiëne als preventiemiddel acht ik zeker niet een exclusieve taak van de arts".

"Tot mijn grote opluchting was het verhaal van Hans Philipsen voor een leek goed te volgen met op de juiste momenten diverse kanten belicht; zoals organisatie, financieën, preventie en politiek in de gezondheidszorg. Deze lezing is voor mij een stimulans om me meer met deze problematiek bezig te houden".

"Een zeer goede inaugurale rede".

Maffius is blij dat deze lezing voor diverse personen aanleiding is geweest om een fundamentele discussie aan te zwengelen.

Jaap Zuidweg

Eugène Herens

Eerste samenkomst Vijverdal.

Op woensdag 26 november 1975 om 16.30 uur was het dan eindelijk zover, dat wij met zijn allen waren uitgenodigd, om een bezoek te brengen aan Vijverdal, om daar de zaak eens te verkennen en onze collega's eens van naam te leren kennen.

Voor mij persoonlijk is dit geen kunst, maar voor de rest van mijn collega's wel.

Het initiatief dat genomen werd door Mimi Bremer mag dan ook geslaagd heten.

Na de hartelijke ontvangst door Herman Muller werd er al vlug gebruik gemaakt van de gratis consumptie die ons werd aangeboden.

De lekkere hapjes, die gemaakt werden door Marga en Inge gingen er dan ook in of het niets was.

Al eerder heb ik persoonlijk met Ber en Tonny voor onze mensen in Vijverdal gewerkt en het meest wat ons opviel was de dankbaarheid waarmee wij werden geconfronteerd. Wij als mensen van de Civiele Dienst hebben een ideaal. Geen rang of stand, geen Hoofdgebouw, Biomedisch Centrum of Vijverdal, geen medewerkers of studenten.

Voor ons zijn het allemaal vrienden of vriendinnen wat af en toe wel tot uiting komt.

Vaker hebben wij U al verteld, wij staan indien het mogelijk is en indien wij het op tijd weten voor een ieder klaar, vanwaar hij ook is. Laten wij toch zorgen dat wij een familie blijven, het ijs is nu gebroken, wie volgt?

Verder nog een woord van dank aan Joost Bremer en Ria Toonen voor de goede samenwerking tijdens de Interacademiale bijeenkomst. Dit kan niet alleen van het Hoofdgebouw uitkomen, dit kan alleen door een goede samenwerking onder elkaar.

Laten wij dit voorbeeld volgen, een voor allen en allen voor een, dan ben ik ervan overtuigd dat wij in Maastricht een R.U.L. hebben zoals er niet een is in Nederland. Gezondheid.

Math. Tonnaer.

HOE MAF HET KOKO.....?

Uit de titel blijkt al meteen hoe moeilijk het is aan te geven hoe en wat koko is, doet, etc. Ik kom nou net terug van een vergadering van 't beesje met die naam. En eigenlijk ben ik gewoon m'n kluts kwijt. Misschien dat ik die gedurende dit artikel terugvind.... Ik heb arme job drie keer bijna een hartaanval zien krijgen, alex verteerd gezien door

alle frustraties van het afgelopen jaar (hij legt er dan ook het sportbijltje bij neer, wie volgt?), fonske heeft elke keer als ie wat wilde zeggen de hint gekregen dat maar te laten etc., etc. Ikzelf heb me een kriek gelachen en ben achter een paar heel interessante zaken gekomen. Wisten jullie dat het koko zg. "studentengeld" had voor afgelopen jaar? Dit was ongeveer duizend gulden. Volgend jaar ongetwijfeld veel meer. Het leuke is dat dit geld voor ALLE studenten is. Maar wie weet dat nou? En dat brengt me op een tweede punt: de onbekendheid van 'men' dat er ook nog andere zaken bestaan dan evaluaties invullen. Door het vele werk van enkelen die altijd de klos zijn, schijnt het dat de fakulteit en de buitenwacht deze mensen als spreekbuis, cq. vertegenwoordigers zien van ALLE studenten. Zo hoorde ik dat alleen job en paul een uitnodiging hadden gekregen om bij de eremedaille van Tans op 't stadhuis aanwezig te zijn (zij zelf snapten er geen bal van), dat paul in de protokolkommissie die de aanstaande festiviteiten rond 9 januari regelt, protesteerde uit naam van de meeste studenten (!) tegen het praatje van Gijsen, dat alex van joep offermans een verzoek kreeg om samen met karen en pierre een praatje te houden voor de roz. En al deze zaken schijnen, zo beluisterde ik het althans op die vergadering, helemaal niet op zichzelf te staan.

Nou is het met deze dingen al net zo als met het stemrecht. Je kunt het gebruiken of niet. Maar ik vind dat jullie wel moeten bedenken dat

je keuze voor deze fakulteit ook geengageerdheid met je broeders inhoudt en dat je je eigen zaakjes verknalt als je alles maar overlaat aan enkele hardwerkende hobbyisten. Nou is het de bedoeling dat het koko een heel stuk van deze MAFFIUS volschrijft en daarmee biedt het jullie dan kans alsnog iets te doen. Kom in elk geval naar de vergadering! Ik weet heel goed dat dit maar een slap einde is, maar ik vind dat ik geen stillistische trukjes hoeft te halen om jullie duidelijk te maken wat ik bedoel. Ik zie jullie nog wel.

johan.

MAFFIUS

MAFFIUS, van aan af, met regelmatig verschenend informatie en
opdrachten van de Universiteit te Maastricht.

ZIN[VOL] ?!

- 1. ...
- 2. ...
- 3. ...
- 4. ...
- 5. ...
- 6. ...
- 7. ...
- 8. ...
- 9. ...
- 10. ...
- 11. ...
- 12. ...
- 13. ...
- 14. ...
- 15. ...
- 16. ...
- 17. ...
- 18. ...
- 19. ...
- 20. ...
- 21. ...
- 22. ...
- 23. ...
- 24. ...
- 25. ...
- 26. ...
- 27. ...
- 28. ...
- 29. ...
- 30. ...
- 31. ...
- 32. ...
- 33. ...
- 34. ...
- 35. ...
- 36. ...
- 37. ...
- 38. ...
- 39. ...
- 40. ...
- 41. ...
- 42. ...
- 43. ...
- 44. ...
- 45. ...
- 46. ...
- 47. ...
- 48. ...
- 49. ...
- 50. ...

